Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА  SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 224. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 13-го ЖОВТНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 13, 1977 No. 224. VOL. LXXXIV.

Округа УНС Сиракюзи — Ютика рішила посилити членську кампанію УНСоюзу

Сиракюзи (В.С.) — Представники Відділів УНСоюзу Округи Сиракюзи — Ютика, зібрані на організаційних зборах в залі місцевого УНДому, минулої неділі, 9-го жовтня, винесли, на пропозицію голови Окружної Управи Миколи Павліва, однозгідне рішення посилити членську кампанію, щоб досягнути повну квоту призначених Окрузі нових членів.

Збори почалися спільним обідом, що його приготовила для учасників нарад дружина секретаря 317-го Відділу пані Ліля Велич з допомогою других членок та її мужа. Від господарів предсідник 39-го Відділу Олекса Шмокалюк привітав приявних, а зокрема головного секретаря Володимира Сохана, обласного організатора Василя Оріховського та почесного члена Окружної Управи Івана Пігуляка. Він теж оправдав неприявність головного радного Володимира Запаранюка, який не прибув на Збори з причини недуги. Голова Округи Микола Павлів, який перебрав провід зборами, запропонував порядок нарад, який прийнято одноголосно. Він здав звіт з праці Округи, в якому ствердив придбання 88 нових членів за дев'ять місяців 1977 року та вичислив досягнення поодиноких Відділів Округи: Від. 121 (секр. В. Кобіто) — 36 нових членів, Від. 271 (секр. І. Чопко) — 17, Від. 283 (секр. Г. Гаврищків) — 13, Від. 484 (секр. В. Запаранюк) — 10, Від. 263 (секр. П. Сумик) — 7, Від. 317 (секр. М. Велич) — 2, та по одному Від. 39 (секр І. Пиндус), Від. 192 (секр. Я. Сенишин) і Від. 330 (секр. Я. Мартинюк). Голова підкреслив активність секретарів та інших союзовців Округи в українських громадських, супільних і політичних організаціях, як також заповів окремі наради з представниками Відділів Обурн та Горнел з ціллю активізації їхньої організаційної праці. Він в кінці звіту попросив Івана Чопка, який репрезентував Округу на З'їзді Голів Округ на Союзівці, розказати про перебіг тієї зустрічі. Іван Чопко поінформував, що наради того З'їзду мали за основну мету обговорити питання, як можна найкраще повести успішну членську кампанію.

Іван Чопко, секретар 271-го Відділу, започаткував звітування секретарів Відділів повідомленням, що він привіз на Збори три дальші аплікації та розказав про побудову нової публічної бібліотеки в Елмайрі, в якій буде влаштований український відділ, і про недалеке відкриття парку ім. Тараса Шевченка в сусідстві української католицької церкви в Елмайрі. Він представив приявного на Зборах голову Відділу УККА в Елмайрі, Василя Довжицького. Іван Пиндус, секретар 39-го Відділу, звітував про труднощі організаційної праці в Сиракюзах і заповів готовість співпрацювати з обласним організатором, коли він прибуде до Сиракюз. Він відчитав в імені секретарів Відділів Округи подяку головному секретареві Володимирові Сохановi за його довголітню працю для УНСоюзу та співпрацю із секретарями. Інші секретарі Відділів Округи склали теж подяки головному скретареві в часі своїх звітів. Григорій Гаврищків, секретар 283-го Відділу, заявив, що він вже в жовтні придбав додаткових 5 нових членів та, що разом у цьому році має їх 18. Микола Велич, секретар 317-го Відділу, заповів, що він докладе більше старань для придбання нових членів до кінця року, а Петро Сумик, секретар 263-го Відділу, розказав про останні старання придбати нових членів при допомозі обласного організатора Василя Оріховського. Ярослав Мартинюк, секретар 330-го Відділу, повідомив, що він вже має ще одного нового члена, придбаного в жовтні, та поінформував про те, що місто

(Закінчення на ст. 3-ій)

Відбудеться Пленум східніх Філій ОДУМ

Аккорд, Н. Й. (Оселя „Київ") — В днях 15-го і 16-го жовтня ц. р. тут на оселі ОДУМ „Київ" відбудеться Пленум східніх філій ОДУМ в ЗСА. Праця Пленуму буде сконцентровуватися над такими ділянками: пожвавлення праці в філіях шляхом змін підходу до сучасних обставин, можливості удосконалення нових підходів в праці з юнацтвом, інтенсивнішої участи в українських громадах, зробити підсумки цьогорічних відпочинково- виховних та спеціяльних таборів, зробити пляни для підготови і переведення таборів на 1978 рік, поліпшити духову опіку, особливо під час таборування.

В суботу ввечері буде товариська зустріч для учасників і гостей.

УНС: „Лицем до молоді" на практиці



На фото: головний радний УНС Євген Репета вручає [минулого року] чеки УНС стипендистам [зліва]: Марії Коссак, Тарасові Левицькому і Діяні Кавецькій, біля якої стоїть директор школи проф. Петро Стасів.

Вісім років тому Український Народний Союз, з нагоди свого 75-ліття, видвигнув гасло: „Лицем до молоді" і від того часу здійснює його м.і. і тим, що кожного року призначає пересічно 20,000 долярів на стипендії для наших студентів високих шкіл та титулом нагород і відзначень за успіхи в школах українознавства. До цих студентів належать також випускники української вищої школи Непорочного Зачаття в Гемтремку, Міч.

XII КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ КАНАДИ ПЕРЕВИБРАВ АДВ. С. РАДЧУКА НА ПРЕЗИДЕНТА

СТОРПЕДОВАНА СПРОБА ЗМІНИТИ СТАТУТ КУК; БУРХЛИВІ І КОНТРОВЕРСІЙНІ ДИСКУСІЇ

Вінніпеґ (А. Курдидик, телефоном). — Як і на попередніх, так і на XII-му Конґресі Українців Канади, програма цього репрезентативного не багато різнилася від устійненого вже — щоб не казати замороженого — трафарету.

В п'ятницю, 7-го жовтня, після реєстрації делеґатів і гостей, відбулися традиційна пополуднева конференція, сесії Комітету Українок Канади, Кооперативної Ради та Номінаційної комісії і увечорі традиційне відкриття Конґресу „прапори, гимни, молитва, привіт президента КУК, вибір президії, виступи урядових і своїх достойників, правильник, обрання комісій". Опісля, в суботу, 8-го жовтня слідував звіт екзекутивного директора д-ра С. Я. Кальби, голів комісій, Екзекутиви і Контрольної комісії, обід з доповіддю, ще одна доповідь і дискусія над звітами та доповідями, відчитання приготованих заздалегідь резолюцій, увечорі Конґресовий Бенкет з доповідями.

Подібною до неділь попередніх конґресів була й неділя, 9-го жовтня.

Трафарет цієї діловости не був навіть порушений безнадійною дискусією над доповненням і змінами статуту, що почалася вже в п'ятницю та тривала дві години і забрала в суботу ще дві години, щоб у висліді закінчитися створенням нової Статутової комісії та фактичним відсуненням цієї справи ще на три роки до чергового Конґресу. „Дискусія" в цій справі була варта уваги. Бистрий і добрий промовець, голова Статутової комісії — адв. Петро Саварин з Едмонтону, даремно доводив опонентам нелогічність виводів і вкінці здав справу, хоч знавцям канадсько-української дійсности відомо, що БУК і СУС спільно зводять справу зміни статуту КУК на манівці вже котрийсь з черги Конґрес з простої причини: коли їм не вдасться сяк чи так відсунути ці зміни і Конґрес схвалить демократично виборність Екзекутиви КУК, обидві ці організації не зможуть ніяким чином вдержатись на тих постах в Екзекутиві, які вони держали „традиційно" досі.

Рахунок простий: при найкращій можливості, 100 делеґатів БУК і 100 делеґатів СУС, ідучи у спільному протистатутовому поході, (то мабуть єдиний спільний фронт), не зможуть ці їх делеґати нічого перерішити на цьому Конґресі. Адв. П. Саварин, чесна і простолінійна людина, мабуть не знав про цей пакт проти зміни статуту і тому здав свою оборону, довідавшись про нього. Навіть на XII -ім Конґресі, коли бракувало делеґатів Організацій УВФронту і коли з цієї причини було тільки 369 усіх делеґатів з правом голосу, а БУК мав всього 58 і СУС 67 делеґатів, то які вигляди мали ці останні, коли б пропоновані зміни пішли під голосування Конґресу.

Та вернімось до неділі, 9-го жовтня. Тут теж було повторення попередніх конґресів, хоч і святкове. Менше делеґатів відвідали українські катедри і церкви, деякі установи, які не надто люблять, щоб до них приглядатися точніше, в той сам час відбували свої збори (як і раніше!), а тоді Президія Конґресу з частиною делеґатів поклала вінки під пам'ятником Тараса Шевченка та пам'ятником Невідомого Вояка, які обидва стоять біля будівлі парляменту Манітоби. Вранці працювали деякі ко-

(Закінчення на ст. 4-ій)



Адв. Сергій Радчук

Інж. М. Корчинський доповідає в багатьох країнах

(С.Ю.П.). — Інж. М. Корчинський, відомий металюрґ, директор досліджень фірми Юніон Карбайд, відбув в останніх місяцях ряд нових поїздок за кордон, під час яких виступав із доповідями на міжнародних з'їздах та зустрічах Так у днях 12-15 червня 1977 р. інж. М. Корчинський був у Букарешті, де преймав участь у конференції на тему теорії та економіки мікролегованих сталей, влаштованій румунським міністерством металюрґії та міністерством машинобудування, і виголосив доповідь п. з. „Нові методи для зменшення зужиття сталі в машинобудуванні".

22 липня ц.р. інж. М. Корчинський був запрошений на 16-ий щорічний З'їзд Канадського Металюрґійного Товариства (та Інституту Гірництва і Металюрґії) у Ванкувері; на сесії З'їзду про високоміцні низьколеговані сталі виголосив головну доповідь на тему: Мікролеговані сталі — їх минуле та майбутнє. У черговій поїздці у вересні інж. М. Корчинський відвідав Корею і Тайван; у Кореї він дав доповіді на Сеульському державному університеті та в Корейському Інституті науки й техніки; у Тайвані інж. М. Корчинський відвідав заводи і лабораторії двох найбільших тамошніх продуцентів сталі — Погенґської сталевої корпорації та Китайської сталевої компанії.

Плян поїздок інж. М. Корчинського намічує вже в близькому майбутньому ряд нових закордонних відвідин, наприклад 28 жовтня ц.р. він прийматиме участь в науковому семінарі Товариства Німецьких Сталеварів в Саарбрюкен.

Плянується відкриття Катедри Українознавства в Австралії

Лідкомб (ОУПС). — З нагоди роковин 22-го січня — 60-річчя української державности (1918—1978) й 30-річчя українського поселення в Австралії (1948 — 1978) відбудеться в університеті МекКворі в Сіднею врочисте свято інавгурації Катедри Українознавства в Австралії, що його спонзорує федерально заінкорпорована Фундація Українознавчих Студій в Австралії — ФУСА під головуванням відомого громадського діяча Степана Балька. Свято відбудеться в головній університетській авдиторії МекКворі. Крім виступів місцевих хорових і мистецьких сил, відбудуться дві основні академічні доповіді професорів з Америки: д-ра Яр. Рудницького з Монтреалю й д-ра М. Степаненка з Мічіґенського університету. Після офіційної частини інавгурації передбачена товариська зустріч з українськими й австралійськими учасниками свята.

ВІДБУВСЯ 16-ий З'ЇЗД ООЛ, МИКОЛА ГРИЦКОВЯН ОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ

Йонкерс (Н.Н.) — В днях 8 і 9 жовтня ц. р. тут в репрезентаційних приміщеннях Української Централі відбувся 16-ий Звичайний Загальний З'їзд Організації Оборони Лемківщини, в якому взяло участь 42 делегати та численні гості із ЗСА та Канади.

З'їзд відкрив голова ООЛ Мирон Мицьо, а нарадами керувала Президія у складі: інж. Богдан Чайківський — голова, Михайло Бережанський — заступник голови, Марійка Дупляк і Василь Скомський — секретарі. До Почесної Президії запрошено голову Світової Федерації Лемків — проф. д-ра Івана Гвозду та голову Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА — д-ра Ярослава Падоха, довголітніх лемківських діячів.

Звіт голови Крайової Управи ООЛ п. М. Мицьо, як і звіти дальших членів Управи пп. Д. Барни, П. Гарайди, Д. Кулика, М. Дупляка, М. Шашкевича, І. Хомка та І. Блихи — представили широкий круг діяльности Організації та її успіхи як на зовнішньому, так і на внутрішньому відтинках.

Дискусія над звітами велася по лінії використання всіх можливостей допомогти тим лемкам, які залишилися на Рідних Землях, та тим, що їх насильно викинув польський уряд на чужину.

Програмову доповідь про дальші завдання Світової Федерації Лемків дав д-р Іван Гвозда, а голова Статутової комісії д-р Ярослав Падох запропонував зміну Статуту, згідно з обов'язуючими державними законами. Збори схвалили запропоновані зміни та просили Статутову Комісію у складі: д-р Я. Падох, д-р І. Гвозда, М. Мицьо, Ю. Котляр та М.

(Закінчення на ст. 4-ій)

Бостонська українська громада попрощала д-р Анну Чопик з її виїздом



Бостонська громада прощається з д-р Анною Чопик. На фото (зліва): секретар 224-го Відділу УНС Йосиф Ірха, секретарка 238-го Відділу Анна Ремік, за нею мгр Орест Щудлюк, який був майстром церемонії, головна радна УНС д-р Анна Чопик, яка приймає від головного організатора Степана Гавриша відзначення за віддану і успішну працю, за ними секретар 374-го Відділу Володимир Гетьманський і побіч секретар 307-го Відділу Дмитро Ґалонзка.

Бостон. (с.г.). — В неділю, 2 жовтня ц.р., тут в залі місцевої УКЦеркви в пополудневих годинах понад сто осіб взяло участь в бенкеті — гостині, влаштованому на прощання з головною радною УНС д-р Анною Чопик, яка виїжджає на постійний побут до Мексико Ситі. Приготованням цього прощального бенкету зайнявся спеціяльний Комітет при церкві Царя-Христа, парохом якої є о. декан Петро Огірко. Комітет очолював Любомир Щудлюк як голова, а пані Романа Михайлів сповняла обов'язки секретаря Комітету.

Бенкет відкрив коротким вступним словом Любомир Щудлюк, вітаючи гостей та згадуючи, що цим бенкетом

(Закінчення на ст. 4-ій)

ЗСА В БЕОҐРАДІ ПЛЯНУЮТЬ НАЗИВАТИ ВИПАДКИ ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В СССР

Београд, Югославія. — Американська делеґація на Европейській Конференції для справ миру і співробітництва в Европі приготовляється до представлення конкретних випадків порушування прав людини в Совєтському Союзі і Чехо-Словаччині в часі закритих сесій, які розпочалися тут в понеділок, 11-го жовтня ц. р. Речник американської делеґації Том Рестон, заявив, що голова делеґації Артур Голдберґ плянує запрезентувати сесії відповідні арґументи про конкретні випадки нарушування прав людини в СССР, а також в деяких сателітніх державах, зокрема в Чехо-Словаччині. Однак з інших джерел твердять, що проф. Джойс Гюз, член делеґації, яка виступатиме на сесії з обвинуваченням від імені делеґації ЗСА, представить правдоподібно тільки чотири випадки порушення прав людини в комуністичних країнах, а інші арґументи будуть використані в процесі дальших розмов. Відповідальні американські чинники заявили, що така тактика була заплянована заздалегідь, щоб спочатку говорити про порушення в загальних зарисах, а пізніше переходити до поодиноких випадків на закритих сесіях.

В загальному американська делеґація відкидає закиди, що, мовляв, позиція ЗСА у відношенні до оборони прав людини змінилася, стала м'ягшою, в заміну за злагіднення совєтських атак на президента Картера. Навпаки, твердять делегати, уряд ЗСА стоїть на становищі, що совєти принаймні у такій самій мірі потребують детанту, як його потребують ЗСА. Можливі гострі зудари в Београді між ЗСА і СССР не конечно треба оцінювати, як конфронтацію, яка мала б пошкодити американсько - совєтським переговорам про скорочення стратеґічної зброї, чи конфронтації у Женеві. Повідомлення про те, що Міжнародна Амнестія, яка займається обороною політичних в'язнів у світі, була нагороджена Нобелівською нагородою миру, стала нагодою, щоб американська делеґація поновно ствердила своє становище. Нагорода має безпосереднє відношення до проблем, обговорюваних на Европейській Конференції, бо Совєтський Союз покарав двох членів Московського Відділу Міжнародної Амнестії: д-р Валентин Турчин, який довший час був без праці, виїжджає за кордон і його очікують в п'ятницю, 14-го жовтня у Відні, Андрей Твердохлєбов відбуває два з половиною роки заслання на Сибірі.

На конференції дуже часто виступає також совєтський делегат Воронцов. Останній його виступ тривав 45 хвилин і в тому часі він тільки один раз згадав про права людини і то тільки у пов'язанні з нападом на західні країни, які, на його думку, не бажають миру і не зацікавлені в роззброєнні. Воронцов пропонував заборонити продукцію невтронної бомби, бо, мовляв, „як ми можемо говорити про права людини, а рівночасно продукувати цю смертоносну зброю".

У міжчасі делеґація ЗСА внесла зажалення до офіційних югославських чинників, які „видворили" з Београду американського громадянина Орґертса Палокускіса з Бетесди, Мериленд, який в товаристві іншого латиша із Швеції хотів говорити з Артуром Голдберґом і представити йому документи про порушення прав людини в Балтійських країнах. Голдберґ у листі до голови югославської делеґації Мілорада Песіча говорить, що він бажає вислухати кожного, хто хоче з ним говорити і югославські чинники не можуть заборонити йому бачити і приймати таких осіб.

Нобелівську Нагороду Миру дістала Міжнародна Амнестія

Ослo. — Норвезький Нобелівський Комітет у понеділок, 10-го жовтня, проголосив, що Нобелівську Нагороду Миру за 1977-ий рік признано організації Міжнародна Амнестія, яка виступає в обороні політичних в'язнів по цілому світі, а нагороду Миру за 1976-ий рік, яку минулого року не признано нікому, тепер надається двом жінкам з Північної Ірляндії за їхні старання довести до замирення між воюючими протестантськими і католицькими фракціями в тій країні.

Признаючи Нагороду Миру Міжнародній Амнестії, Норвезький Нобелівський Комітет заявив, що та організація оборони прав людини є „заборолом" проти поширення брутальности та „інтернаціоналізації насильства і тероризму", додаючи, що „її заходи в обороні гідности людини проти насильства і поневолення доказали, що підставою світового миру мусить бути справедливість для всіх людей". Голова згаданого Комітету, Айсе Ліонаес, зазначила, що Нобелівський Комітет хотів відзначити 1977-ий рік як „Рік В'язня Совісти" і це було додатковою причиною, чому цьогорічну Нагороду Миру признано Міжнародній Амнестії. Як відомо, Амнестія „адоптує" політичних в'язнів в різних країнах і, виступаючи в їх обороні, деяких визначує „політичним в'язнем цього місяця". Міжнародна Амнестія під час свого 16-річного існування „адоптувала" багато політичних в'язнів у Совєтському Союзі, між ними українців Валентина Мороза, Вячеслава Чорновола та Оксану Попович.

Централя Міжнародної Амнестії є в Лондоні, але вона має 168,000 членів у 107-ох країнах світу, отже є найбільшою організацією оборони політичних, національних, релігійних і загальнолюдських прав. Комуністичні держави, зокрема Совєтський Союз, часто критикують Міжнародну Амнестію, називаючи її „знаряддям імперіялізму", а такі праві диктатури, як хунта в Чілі, нарікають, що Амнестія віддзеркалює „ліві політичні погляди". Самі провідники Міжнародної Амнестії підкреслюють, що організація є „цілком об'єктивною", бо не бере під увагу політичних напрямів даних урядів, а тільки факт, чи вони порушують права своїх громадян, покликаючись на те, що в кінці минулого року Міжнародна Амнестія була посередником у виміні совєтського політв'язня Владіміра Буковського за лідера чілійської комуністичної партії Луїза Корвальяна.

Щодо Нобелівської Нагороди Миру за 1976-ий рік, то її признано Майреді Корріган і Бетті Вілліямс, які створили організацію для припинення війни в Північній Ірляндії між протестантською більшістю і католицькою меншістю.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Конечна зміна

Минулого тижня секретар оборони Гарольд Бровн поінформував, що його Департамент плянує звернутися до Конгресу в справі призначення фондів на розбудову нової ,,пересувної'' ракети (,,М-Екс''), яка мала б заступити дотеперішню головну американську стратегічну ракету ,,Мінетмен''.

Не зважаючи на те, що багато законодавців і коментаторів з різних причин вже заявилися проти розбудови тієї нової ракети, треба ствердити, що ,,М-Екс'' таки конечно потрібна для безпеки ЗСА та цілого вільного світу.

Самозрозуміло, що було б краще, якщо б Америка не потребувала видавати великі суми грошей на нову зброю, а призначувати їх на щоденні потреби свого населення. Однак, з уваги на те, що Совєтський Союз, хоч і переговорює з ЗСА щодо нового договору відносно обмеження стратегічної атомової зброї, але в той самий час продовжує продукувати все нову і більш деструктивну офензивну зброю, то ЗСА змушені реагувати, щоб не послабла власна оборонна спроможність, як і така спроможність цілого вільного світу.

Згідно з твердженням Департаменту оборони, Совєтський Союз до середини 1980-их років матиме вже так удосконалені міжконтинентальні ракети, що зможе попадати в майже всі ,,нерухомі'' американські ракети, головним чином у ,,Мінетмени''. Тому конечно треба розбудувати систему ,,пересувних'' ракет ,,М-Екс'', які можна було б вистрілювати з будь-якого пункту в підземному тунелі завдовжки 10-12 миль. Таким чином, Америка мала б змогу перевести відплатну акцію, якщо б Совєтський Союз розпочав війну проти цієї країни, зокрема коли б Москва заатакувала ЗСА міжконтинентальними ракетами. Ракети ,,М-Екс'' були б не тільки ,,пересувними'', але теж точнішими та з більш винищувальною спроможністю, ніж будь-яка дотеперішня американська ракета.

Розбудова нової ,,пересувної'' ракети напевно спричиниться до конечної зміни в стратегічних плянах американських збройних сил. Як вказував кілька місяців тому професор Ричард Пайпс, видатний совєтолог і колишній голова Російського Дослідчого Центру Гарвардського університету, у статті в журналі ,,Коментарі'', в той час, коли уряд ЗСА помилково базує свої військові пляни на теорії, що в атомовій війні не буде переможців, бо, мовляв, обидві сторони знищать себе до такої міри, що будуть тільки переможені, то стратегія совєтських агресорів щодо атомової зброї спрямована на перемогу Совєтського Союзу на випадок нуклеарної війни, а не на запобігання такій війні. Значить, коли Москва весь час має за ціль виграти атомову війну, то Вашінгтон досі розбудовував свою військову силу, включно з нуклеарною зброєю, головним чином на те, щоб збільшити свій ,,відстрашуючий'' потенціял. З розбудовою ,,пересувної'' ракети зміниться й американська стратегія, бо крім дотеперішньої мети, щоб не допустити до атомової війни, матиме на меті також і перемогу в такій війні, якщо б не пощастило її відвернути.

Московська комедія

Протягом минулого тижня увага світу, а зокрема увага дипломатичних кругів й інформаційних засобів, була звернена на Москву, де у палаці З'їздів у Кремлі радили спочатку Політбюро, Центральний Комітет КПСС, а потім і Верховна Рада СССР, яка, до речі, є чи не єдиним у світі ,,парляментом'', який одноголосно схвалює усі винисені раніше на нарадах Політбюра і ЦК КПСС постанови,але зате служить форумом,який комуно-московські верховоди дуже часто використовують для того,щоб злегалізувати в очах совєтського і закордонного суспільства схвалені вузькою партійною клікою постанови та надати їм сили закону. Кожному вже сьогодні відомо, що Леонід І. Брежнєв офіційно сконцентрував у своїх руках повноту влади в СССР — він же генеральний секретар ЦК КПСС, ,,президент'' чи пак голова Президії Верховної Ради, голова Військової Комісії — і фактичне керівництво імперією спочиває в його руках та в руках 14-ох повноправних членів Політбюра, які є панами життя і смерти понад 200 мільйонів совєтських громадян. Компартія є регулятором життя і взаємин у державі, і тому, наприклад, помилку роблять ті західні аналітики підсовєтської проблематики, які присвячують так багато уваги новій совєтській конституції, прийнятій на згаданій сесії Верховної Ради в п'ятницю, 7-го жовтня ц. р., та названій совєтськими верховодами ,,історичним документом доби'', бо фактично нова совєтська конституція є перелицьованим на брежнєвський лад сталінським документом,виповненим разючими суперечностями між деклярацями про великі права совєтських громадян та націй, чи республік в СССР, і фактичним станом речей.

Треба сказати, що ці суперечності не нові, бо вони існували і в старій сталінській конституції з 1936 року, яка зобов'язувала совєтських громадян до сьогодні, з тією тільки різницею, що стара, прийнята тому 40 років конституція була для тодішніх часів більш зрозумілим документом, бо в совєтській дійсності було ще багато залишків старого ,,буржуазного'' устрою і ,,капіталістичних залишків'', з якими треба було боротися, як тоді говорилося, новій совєтській владі. Тепер, коли СССР став ,,загальнонародною державою'', то логічно повинна зникнути диктатура й насильство держави над народом. Практика, однак, показує, що в СССР насильство застосовується у більшій мірі, як в будь-якій іншій державі світу, навіть з найбільш диктаторським режимом.

Очевидно, що кремлівські пропаґандисти роблять все можливе, щоб якнайбільше розголосити важливість та користі змін в новій совєтській конституції, хоч насправді автори нового проєкту, щоб задовільнити великодержавний російський шовінізм, повикреслювали всі ті місця, які бодай на папері підкреслювали національні привілеї для республік. Натомість вони ще й ще раз наголосили важливість ролі КПСС у державному і громадському житті. Навіть Сталін був у цьому відношенні скромніший у своїх вимогах щодо ролі КПСС.

Треба, однак, сумніватися, чи сьогоднішні совєтські диктатори дадуть собі раду з наростаючими труднощами в імперії, які не зменшуються, а наростають все більше й більше. В результаті цих труднощів в недалекому майбутньому мусить дійти до кризи і заломання в совєтському керівництві та започаткування розпаду ненависницької московської імперії.

Юрій Артюшенко

АБИ СЛАВА НЕ ПРОПАЛА

В біжучім 1977 році відзначаємо дві історичні події, а саме: 60-ліття Відродження українських державно-збройних сил і 34-ліття УПА.

30-го вересня 1977 року на зборах представників організацій, що їх скликав Український Конгресовий Комітет у Чікаго, було обрано для відзначення згаданих історичних подій Громадський Комітет, почесним головою якого має бути генерал Кость Мандзенко.

Власне це і спонукало автора цих рядків написати статтю на тему одної з цих подій, в якій він брав безпосередню участь, залишаючи слово про другу із вищезгаданих подій її учасникам.

Ітак, з історичної перспективи ми бачимо, що й в нашу добу історія українського народу писалася кров'ю найкращих його синів. Тих синів, які пробудили український нарід від столітнього сну і надхнули його непоборним духом, печаті якого вже ніхто з української землі не зітре.

Так, історія українського народу в усі періоди його державного буття писалася кров'ю та утверджувалася як історія державної нації, українськими державно-збройними силами.

Так само було й в нашу історичну добу. Українські державно-збройні сили, нав'язавши зв'язок з героїчними епопеями давніх наших державних періодів, відновили державність української нації.

І в нашу добу найкращі сини українського народу відродили давню-праславню українську героїчну духовість і втілили її в українську реґулярну армію з українським командним складом від низу аж до верху.

І ці наші державно-збройні сили не скапітулювали перед чисельно сильнішим ворогом і/ не зі сплямленим державним прапором відійшли в чужину, щоб стати основою державно-діючої еміграції.

Тож із згаданих двох історичних подій ми в першій події відзначаємо той державно-збройний первопочин українських реґулярних формацій, який на протязі всіх шести десятиліть є дороговказом українському народові в його боротьбі за суверенну державу.

Відзначаємо той державно-збройний первопочин, який спрямував похід українського народу від поневолення до волі в одно річище української державної дії.

Відзначаємо той державно-збройний первопочин, який змобілізував увесь український нарід проти червоних військ новітньої червоної Російської імперії, що, під плащем інтернаціоналізму в мілітарно-реакційній поволоці, намагалися тоді накинути Україні большевицьку систему.

Відзначаємо той державно-збройний первопочин, який протягом 60 років був для всіх українських борців джерелом сили в їх змаганнях за українську національно-державну ідею, за людські права й за права народів на вільне, суверенне буття.

Відзначаємо подію того кривавого акту, який пов'язав найдавніші українські національно-державні змагання з сучасним змаганням в один ланцюг національно-державного чину, на базі справжньої, реальної, всенаціональної єдности, — єдности всіх українських земель, єдности всіх суспільних верств, єдности всіх національно-визвольних сил.

Тож, коротко, ми відзначуємо відродження тих українських державно-військових традицій, які надали Українській Армії повновартість і правну рівнорядність з арміями державних народів світу. Відзначаємо відродження тих державно-збройних сил, які піднесли 60 років тому український політичний провід до висот державного рівня та утвердили на цих висотах і всі державні атрибути Української Народної Республіки.

Тому ми глибоко віримо, що це відзначення віді'ється відгомоном в Україні та скріпить в українськім народі волю до боротьби за привернення стану державної нації.

Відзначаючи цей державно-збройний первопочин державного періоду нашої доби, ми заплідними й молодші покоління тією візією української концепції, що зродилась 60 років тому, в реальність якої ми вже в 1917 році вірили й віримо, що в слушний час український нарід її матеріяльно, видимо, здійснить.

Хочемо, щоб ці відзначення нашого державно-збройного первопочину знайшли відгук і серед ветеранів інших волелюбних народів і пробудили в їх душах хотіння привернути етнічні норми в міжнародних і людських взаєминах та викликали в їх серцях відчуття нашого болю й болю всього українського народу по втраті його найкращих синів, що впали протягом 60 років з рук совєтських опричників чи стали жертвою совєтських концтаборів, в'язниць і психушок.

Хочемо, щоб ці відзначення змобілізували опінію світу, зокрема опінію всіх тих, хто не погоджується з совєтським терором, у користь тих, хто є в небезпеці у Совєтському Союзі, тих, які чекають від волелюбного світу допомоги.

До відзначення державно-збройного первопочину нашої доби закликає в

(Закінчення на ст. 4-ій)

Степан Женецький

ЯКЩО ЗАВТРА ВІЙНА... СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ З КИТАЄМ?

(2)

Москва програє війну з Китаєм

Багато із запитаних відповіло, що коли б Совєтський Союз почав війну з Китаєм, то він напевно програв би її. Правда, на початку москалі мали б успіхи, навіть зайняли б пару китайських прикордонних провінцій. Та це було б тільки на початку війни. Але чим далі москалі посувалися б у глибину Китаю, вони натрапляли на щораз більший спротив китайців.

Перебіг і вислід московсько-китайської війни багато залежатиме від тактики китайського військового проводу. Як відомо з китайської преси, там є, а чи було, два погляди на те, яку тактику застосувати, коли б Москва заатакувала Китай.

Мао Тсе-тунґ був за тим, щоб китайці зразу кинули всю свою мілітарну силу проти напасників і за всяку ціну не допустили до того, щоб вони йшли вглиб Китаю і займали провінцію за провінцією. Така тактика на думку пок. Мао, хоч спричинила б китайцям великі жертви в людях, але захоронила б китайські землі від знищення та піднесла б бойового духа китайського народу. Щодо великих людських втрат у такій лобовій війні, то Мао був тієї самої думки, що московські, колись царські, а тепер червоні генерали й маршали: ,,нам людей хватить''. Китайців, твердив Мао, є п'ять разів більше, як москалів, отже масою не вони китайців, а їх китайці переможуть. Численність китайців він теж протиставляв кращому озброєнні московської армії.

Та після смерти Мао перемогла інша концепція, до якої, зрештою, схилялися китайські військовики і за життя Мао. За тією концепцією китайці не повинні кидати всіх своїх сил на те, щоб задержати москалів на кордонах Китаю. З малими боями китайська реґулярна армія буде відступати в глибину Китаю, заманюючи за собою московськи дивізії. І щойно тоді, як усі московські війська опиняться глибоко в Китаю — китайська реґулярна армія почне наступ на них з усіх боків. На допомогу численній китайській реґулярній армії, що нараховує кілька десяток мільйонів, прийдуть тоді безчисленні маси китайських партизанів, весь китайський народ — як пишуть китайські провідники. Вся ця маса китайців — реґулярна армія, партизани, цивільні, спільними зусиллями просто задусять московських наїздників.

До такої війни китайці цілою парою приготовляються. В цілому краю проводяться військові вишколи цивільного населення та навчається партизанських дій. А хто як хто, але китайські комуністи знають як вести партизанську війну: адже ж вони партизанською війною перемогли реґулярну, добре забезпечену американською зброєю, армію Чай кан шека і заволоділи Китаєм.

А, як твердять деякі знавці, тепер китайський народ — це вже не ті почтиві пасивні, китайці, якими вони були за японської займанщини, що покірно слухали японців і виконували всі їхні розпорядки.

Теперішні китайці — це нове покоління, цілковито перевиховане китайськими комуністами-націоналістами, які увесь час впоюють в душі китайських мільйонів, що китайці — це найбільший народ у світі, що вони мають найстаршу культуру тощо. А найголовніше: китайські комуністи розпалюють до червона ненависть китайців до москалів.

Звертають увагу на поневолені народи

Приготовляючись до війни з Московією, китайці звертають велику увагу на те, на що не звертали уваги ні Наполеон, ні Гітлер: вони хотять використати у цій війні не-московські народи московської імперії та народи-сателіти. Це бачиться з того, як китайська пропаґанда голосно впоминається за права поневолених Московією народів і народів-сателітів. Зокрема китайці обстоюють права великого українського народу, симпатії якого вони хотіли б мати в разі війни, по своїй стороні. Про це свідчать радіопередачі і летючки-звернення до українських вояків, стаціонованих на совєтсько-китайському кордоні.

Китайська тактика війни з Московією, в основному зводиться до того: втягнути всі московські війська в глиб Китаю і там при допомозі многочисленної реґулярної армії, безчисленних партизанів і всього цивільного населення, її доценту знищити. А це значить, що китайські комуністи плянують взяти собі за ,,союзника'' величезну китайську територію, як це робили москалі у війнах з Наполеоном і Гітлером.

В той час, коли всі московські війська будуть зв'язані довгою війною в Китаю, то поневолені народи, сподіються китайці, скористаються з того, що на їхніх теренах не буде окупаційних військ — проголосять свої незалежні держави. Що сильно вплине на вояків тих народів, воюючих в Китаю.

Також народи держав-сателітів, сподіються китайці, як тільки московсько оку-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Михайло Приходько

НАЩАДКИ КОШИЦЯ В АНКАСТЕРІ

Часто, з якоїсь там причини, з'являються в наших часописах дописи (новини) з сивою бородою. Оце один з них, бо треба було надрукувати його ще в липні, коли відбувалася ця українська містерія в Анкастері. Про неї, бодай тепер, треба написати кілька слів.

Анкастер — невеличке канадське містечко біля Гамільтону в Канаді.

Не знаю, кілька років тому наші патріотичні господарські люди купили на околиці того містечка чудовий маєток якогось англіканського манастиря, десь 110 акрів, з дуже гарним стилевим манастирським будинком у центрі. Наші невсипущі господарі побудували там незабаром ще й інший кількаповерховий будинок на чудовій галявині поміж могутніми деревами з багатьма кімнатами, високою акустичною залею. А під нею — велику гостинну вітальню для гостей, що не забувають запивати наші славні українські голубці бурштиновим церковним вином з Ватикану. Безгрішна комбінація.

Ми вже всі знаємо правовірну молитву Володимира Кваса з нашої дорогої піонерської ,,Свободи'': ,,Нема то, як на Союзівці'' ''. Многая Літа УНСоюзові, що створив такий чудовий український закуток на землі Вашінґтона! Був я там два рази — чудово, сердечно, жовто-блакитно, ніби в околиці нашого соборного Підкарпаття!

Але знайдіть якось час поглянути також на наш канадський аристократичний закуток в Анкастері. Розсудите самі, що Вам більше сподобається, в аспекті приватної безпартійної конкуренції, що робить нам поступ у вільному світі.

Анкастер зовсім відмінний від Союзівки: до Союзівки з'їжджаються звичайно ті, що пам'ятають і люблять нашу давню пісню —

Зібралися всі бурлаки
До рідної хати...

наприклад, такі, як наш оригінальний ЕКО, що так чудово розмалював ту Союзівку; як наш соняшниковий Ікер-Керницький зі своїм оригінальним українським гумором (пригадайте, наприклад, його чудовий фельєтон ,,Щоденник Українського Науковця''); або такий гайдамацький мій приятель з Гантеру, як Михайло Островерха, що має завжди повний мішок животворчих жартів під пахвою. Майте на увазі, що такі як вони додають Вам доброго здоров'я, не дають нам померти передчасно. Недарма кажуть — ,,Веселий сміх — ознака здорової людини''...

В чудовому манастирському Анкастері зовсім відмінна атмосфера — там, переважно, ви зустрінете більш побожних правовірних католиків, як наприклад, мого давнього приятеля, доктора над докторами, Петра Глібовича, голову нашого (Онтарійського) провінціяльного КУК. Не встигнете відповісти щось на його жарт, сидячи на його модерному дентистичному кріслі, як він уже покаже вам вашого докучливого зуба в опценьках. Як не полюбити такого нашого професіоналіста?! Або зустрінете там юнацького, ще після своєї вісімдесятки, отця митрата — редактора ,,Нашої Мети'' Хомина, що його дід або прадід напевно промовляв ,,Благословенне Царство Отця і Сина і Святого Духа'' в церкві св. Покрови на Запоріжжі.

І, звичайно, побачите там також нашого ніби відважного поборника за Український Патріярхат, Владику Ізидора Борецького — духовного шефа того українського жіночого манастиря в Анкастері. Доглядає він пильно, щоб у тому манастирі й юнацькій дівочій академії не забували про розвиток української культури й освіти...

Вже кілька літ відбувається в Анкастері вишкіл диригентів церковних і цивільних хорів під проводом наших фахових учителів. І цього літа з'їхалося там десь з тридцять ентузіястичних студентів хорового співу, може майбутніх Кошиців, Городовенків, Китастих. Юнацьких і вже підтоптаних, таких, наприклад, як п. Сорока з Каліфорнії — родич того Сороки, що диригував колись у Києві Державним Хором України. Диригує американський Сорока дуже оригінально, не поверх плечей, як звичайно, а біля своїх колін. Запитав його чому? ,,Так зручніше мені — один, два, три, а на чотири можна й чарку підхопити подорозі зі столу'', — пояснив він мені свою оригінальну манеру диригувати. Продемонстрували її ми вдвох за український Анкастер, із склянками бурштинового манастирського вина. Вийшло справді гармонійно, тим більше, що Сорока вже мав у кишені диплома з диригентських курсів...

Цього року головним отаманом тих курсів в Анкастері була наша славна українська канадійка, Олена Глібович — чарівна маестро відомого усім нам, такого спокусливого квартету ,,Верховина'', дружина доктора над докторами Петра Глібовича. Доручала вона наприкінці й дипломи студентам, що закінчили курси, та ще й з такою чарівною усмішкою, що аж безсоння мене напало тієї ночі, що не записався на ті курси.

Здається три професори хорового мистецтва навча-

(Закінчення на ст. 3-ій)

Мирослав Семчишин

ТРИВОЖНЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА В АМЕРИЦІ

(3)

Під час Сесії Світової Координаційної Виховної Освітньої Ради у 1973 р. нам прочитали ось, яку статистику: Шкільна Рада УККА охоплює 70 шкіл, як і в 1965-66 р., 495 відділів, збільшення на 45 ?, 392-ох учителів, зменшення на 58-ох учителів?, а кількість учнів у всіх цих школах... 5,000, зі заввагою що тільки 40 шкіл ,,виявляють систематичну працю''... Коли не брати поважно даних щодо числа відділів, які збільшились, чи учителів, яких число зменшилося, то дуже поважно треба поставитись до зменшення числа учнів майже на 50% і то за 8 років...

І врешті, згідно з офіційними даними Шкільної Ради УККА за рр. 1975-76, ми мали тому рік всього 3,500 учнів і 300 учителів! Також сумно виглядає статистика українського шкільництва при парафіях УПЦ (юрисдикції Митр. Мстислава). Коли у 1969 р. було там 30 шкіл (а в тім кількканадцять гуртків вивчання української мови), і 1,260 учнів, то у 1976 р. маємо 10 шкіл і 12 гуртків та всього 893-ох учнів.

Доволі драматично виглядає справа, в українському цілоденному кат. шкільництві. За офіційними даними (диви Звіт о. шамб. М. Харини в офіційнім виданні XII Конгресу УККА) ,,як показує найновіша статистика число української студіюючої молоді у парафіяльних і приватних школах, гайскулах і коледжах маліє з кожним роком. А коли взяти до уваги, що за останні роки значно обнизилось число хрещень, та що багато молодих родин переноситься на передмістя великих міст, то слід сподіватися, що в найближчих роках це число буде багато менше".

Із цього ж Звіту довідуємось, що ,,навчання релігії і українознавчих предметів у всіх родах українських католицьких шкіл одержує 10,091 української молоді, що є приблизно на 4,500 менше як було в 1971-72 рр."

Оцей драматичний спадок учнів в українських суботніх школах можна найкраще показати на прикладі колись найбільшої поза межами України 11-клясної школи Т-ва Учит. Громада в Чікаґо, яка в 60 рр. нараховувала інколи до 700 учнів, а то й більше. З переведеної нами статистики цієї школи одержуємо такі дані:

У шкільному році 1971/72 ця школа мала 680 дітей; 1972/73 — 618; 1973/74 — 557; 1974/75 — 550; 1975/76 — 519; 1976/77 — 488 нарахувала 400 дітей. Крім цього треба відмітити, що в Чікаґо у 1976 році закрито одну цілоденну католицьку школу і одну суботню при СУМА (Південь), за рахунок якої виросла одна невеличка числом учнів школа на передмістях Чікаґо у Палатайні. Теж саме можна сказати про школу українознавства при православному катедральному соборі св. Володимира в Чікаґо, в якій у рр. 1974/75 було 190 учнів, у 1975/76, 140 а в 1976/77 шкільному році 116.

IV. Коментарі

А тепер питання: чи знає наша громада про всі ці справи? Чи відомі ширшому загалові ці факти? Чи ми педагоги, учителі, діячі культури і промотори рідної української школи протидіяли чи протидіємо цій очевидній загрозі? Безперечно, що так,а найкращим доказом є те,що немає дослівно бодай одного місяця, щоби в українській пресі, чи в прилюдних доповідях і при інших нагодах не заторкувано цих справ у цілому або окремих аспектів, не кажучи вже про учителів і проводи наших шкільних установ, які з тривогою спостерігають оце грізне явище і шукають відповіді на те, в чому корінь лиха?

Залишаючи на боці доволі важливий чинник, яким безперечно може бути зменшення числа народження дітей (бо такою статистикою не розпоряджаємо), ми вкажемо на ряд інших можливих і реальних причин. І так є такі голоси, що складають вину на програми навчання, мовляв вони погані, не цікавлять молоді; інші нарікають на навчальні методи; ще інші на недоброякісну підготову учителів, так, наче б тільки ті причини мали рішати чи рішають про те, що, між батьками постала якась мовчазна конспірація — бойкот рідної школи, куди не варто посилати дитини, або ,,задовго" її в школі держати... Все це очевидно, поважне непорозуміння. Ми далекі від того, щоби вважати, що у наших школах всі ці справи є в порядку; далекі від того, щоби бути залюбленим у нашу традиційну учбу і конвульсійно держатись, може вже справді, перестарілих підручників чи перестарілих програм. Ми таку і подібну критику розуміємо і приймаємо. Але ж і наші педагоги, автори і практичні діячі нашої школи аж ніяк не засклеплюються у своїй праці, а навпаки стараються де і як тільки можна все покращувати. Бо вже і з програмами не так погано і їх перевірено чи ще перевіряється, і нові підручники появились та й кадри нових — молодих учителів постійно поповнюють ряди тих, що відходять з причин старости чи інших. бо врешті за 8 чи 10-11 років перебування у мурах українознавчої суботньої чи іншого типу школи, навіть при всіх недоліках педагогічного процесу чи перестарілости програми чи підручників, наша молодь таки виносить якісь знання, таки виховується в нами бажаному дусі, і своєю участю в молодечих організаціях чи мистецьких гуртках або в університетах,задокументовує,що вона наснажена українським духом, що вона має потрібні їй основи вважати себе українцем і знає про те, що двері для неї до всіх наших установ широко відчинені.

На загрозливий стан нашого шкільництва, зокрема на симптоми, що не ворожили нічого доброго, почали звертати увагу учителі та рідношкільні діячі ще 10 років тому. І так у жовтні 1966 р. на Окружній конференції учителів Детройту учителька п-ні І. Кучер, обговорюючи невідрадне явище, що не всі діти володіють українською мовою м. і. ствердила: мова це найміцніший і найбагатший зв'язок, що з'єднує минулі, живучі і майбутні покоління народу в одне ціле. Коли цього не буде — не буде народу, а причина цього та, що не всі проводи нашого культурного чи суспільного життя стоять на національній базі. А у висновках вона приходить до ствердження,у під яким ми всі сьогодні можемо підписатися, а саме що ,,Ми в діяспорі являємо свою механічну суму складових частин, які діють кожна для себе. У нас заникає існтинкт цілости!"

[Продовження буде]

НАЩАДКИ КОШИЦЯ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ли студентів на тих курсах, серед них і відомий нам Володимир Колесник, хормайстер Київської опери. Ви пам'ятаєте, що „не виправдав він довір'я партії й уряду'' — втік з концертового турне в Болгарії зі своєю артистичною дружиною й сином Максимом (я зву його Залізняком), що вже 16-річний, є студентом канадського університету.

Оригінальним був заключний акорд тих курсів: стали всі студенти виструнченим хором на сцені і кожний з них, на запрошення того отамана, виступав на чолі хору диригувати одну пісню.

Розпочав той іспит Мирон Гошуляк, один із студентів — рідний молодший брат (такий самий, козацький) нашого славного оперового співака Йосипа Гошуляка. Став упевнено перед хором, підніс руки. Пригадав я відразу нашого славного Нестора Городовенка в Києві 1941 року, з могутньою піснею його „Думки'':

Не кишені трусить,
Ідем різать палить —
Братів визволяти!

Отакий козацький Мирон уродився від своєї клясичної Української Матері, що виростила й вивела в світ аж вісім синів-соколів і дві перепілки, щоб не перевелася широка пісня нашого Українського Роду:

Ой, у лузі та ще й
при березі,
Червона калина,
сподорила молода
дівчина...

Після того оригінального концерту новонароджених українських дириґентів в Анкастері, послушниці Владики Ісидора Борецького запросили дипломованих студентів і гостей (як би ж там обійшлося без нашого славного Йосипа Гошуляка?!) на вечерю.

Два Владики сиділи, ніби рідні брати, за чільним столом: католицький Ісидор і православний Миколай, з Онтарійської провінції, на радість своїм „мирянам''. Втомилися вони вже від незрозумілого розбрату поміж українськими церквами, поміж галичанами і східняками.

Мабуть кожному щирому з присутніх на тому святі пригадалася Шевченкова осторога:

Схаменіться, будьте люди...

Отаке наше українське, сердечне, соборницьке, культурне відбулося минулого липня в нашому чудовому Анкастері.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Округа УНС Сиракюзи...

(Закінгення зі стор. 1-ої)

Літел Фолс найменувало його громадянином року і влаштовує для вшанування його бенкет. Д-р Мирон Ткач, директор місцевої Рідної Школи, склав подяку УНСоюзові за нагороди випускникам та висловив побажання, щоб УНСоюз обдаровував такими нагородами всіх випускників Рідних Шкіл. Іван Пігуляк подав свої завваги до звітів секретарів, висловлюючи прзнання для В. Кобіто, Івана, Чопка та Григорія Гавришкова і звертаючи увагу на менші успіхи інших Відділів.

Головний секретар Володимир Сохан подав у своїй доповіді інформації про всі ділянки праці УНСоюзу, підкреслюючи його основні завдання разом із „Свободою" допомагати змаганням українського народу за волю та виховувати наше нове покоління у свідомості його обов'язків супроти України. Він поінформував про три нові пляни забезпечення, що їх має ввести в життя УНСоюз, та подав ряд вказівок, як вести успішну організаційну працю. Обласний організатор Василь Оріховський доповнив дані про здобутки нових членів Відділів Округи вже у жовтні, ствердивши, що разом здобула Округа 91 нового члена у 1977 році на квоту 150 членів. Разом із рядом вказівок про ведення членської кампанії він звернув увагу, що фахові поради та добра обслуга членства скріплюють довір'я членів до секретарів Відділів УНСоюзу. Вкінці В. Оріховський побажав Відділам Округи успіхів у стараннях виконати квоту нових членів.

Після доповідей відбулася дискусія, в якій порушено ряд актуальних питань щодо праці Головної Канцелярії та широкої діяльности УНСоюзу. І. Чопко порушив справи дивіденд за виплачені грамоти, висоти винагород лікарям за оглядини аплікантів, висоти допомог членам, та пропагування серед членства боргових зобов'язань. І. Пігуляк запитував про співпрацю в Головній Канцелярії, поміщування дописів у „Свободі", наставлення нової іміграції до УНСоюзу, втрату великої частини тут народженого покоління, відношення Корпорації Дому УНС до УНСоюзу, дім сеньйорів та брак місця для довголітніх членів УНСоюзу на Союзівці. І. Пиндус вияснив причину малих успіхів членської кампанії його Відділу та звернув увагу на потребу вияснення власникам грамот на $500 про їх користі знижкової передплати „Свободи". Він теж передав привіт від голови місцевого Відділу УККА д-ра Ґудзяка, який внаслідок інших обов'язків не міг взяти участи у Зборах. В. Кобіто склав подяку за приділення членам його Відділу стипендій та висловив побажання щодо нового стінного каледаря УНСоюзу, слідкування за кандидатами на членів у вістках місцевої американської преси, оголошень наперед імпрез на Союзівці, льотерійних грамот для молоді та передплати „Свободи" для членок. Г. Гаврршків запитував про ціль скликання конференції голів Округ, а Я. Мартинюк порушив справу можливости задержування дивіденд взаміну за підвищення суми забезпечення членів. На всі ці запитання та поради головний секретар Володимир Сохан та обласний організатор Василь Оріховський подали вичерпні відповіді та вияснення, як теж запевнили дискутантів, що їхні побажання будуть предложені на розгляд Головному Екзекутивному Комітетові. Голова Окружної Управи Микола Павлів закрив Збори закликом посилити членську кампанію для осягнення квоти, що його учасники апробували одноголосно, а після цього ще довго велись розмови між учасниками нарад та гістьми з централі при перекусці, якою гостили всіх господарі.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будугність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого глена!



У глибокому болю й смутку повідомляємо, що дня 28-го вересня 1977 року в Торонті, Канада, упокоївся в Бозі, після важкої недуги, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, СИН, БРАТ, ВУЙКО, ШВАҐЕР і КУЗЕН

бл. п.

ВОЛОДИМИР КОМАР

інженер-хемік, колишній учасник українського визвольного руху, проживши 60 років.

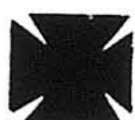
ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися у похоронному заведенні Кардинала і в церкві св. Йосафата в Торонті, а тлінні останки Покійного покладені там же на Вічний Спочинок на цвинтарі Парк Лон 3-го жовтня ц. р.

Дружина — ХРИСТИНА
Дочки — ОКСАНА з мужем УВІ БРОДЕ та ІРИНА
МАМА, СЕСТРИ з чоловіками та дітьми
Ближча і дальша Рідня

Головна Управа Союзу Українських Ветеранів

з глибоким сумом сповіщає всіх Ветеранів — учасників Визвольних Змагань, що в понеділок, 26-го вересня 1977 р. відійшов у Вічність

сл. п. поручник



ОЛЕКСА МАТУХ

учасник Визвольних Змагань, Лицар Ордену С. Петлюри та Воєнного Хреста, член Союзу Українських Ветеранів.

•

На цьому місці висловлюємо свій глибокий жаль Родині спочилого Олекси Матуха та Побратимам по Зброї.

•

Замість квітів на могилу Покійного, складаємо 25.00 дол. на другий том книги С. Петлюри, яку видав УВАН.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ СПОЧИЛОМУ!

Головна Управа СУВА



Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

ОЛЬГИ з КОБЗЯРІВ ЧЕРНИК

Членки 82-го Відділу СУА
100.00 долярів
на Видавничий Фонд „Нашого Життя"
зложили
ПРИЯТЕЛІ і ДРУЗІ Покійної
з будинку Павла Гука в Джерзі Ситі.

ПОДЯКА

3-го серпня 1977 р. відійшов від нас у Вічність наш Дорогий і Невіджалуваний ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п. Інж. СЕРГІЙ ЗАХВАЛИНСЬКИЙ

майор Армії УНР і учасник 1-го Зимового Походу.

Цією дорогою висловлюємо щиру подяку нашим Приятелям та Знайомим, які з близьких та дальших сторін прибули на похоронні відправи, щоб відпровадити Його на місце Вічного Спочинку.

Щиро дякуємо ген. Шандрукові за його зворушливого листа, прочитаного сотником В. Сердюком над могилою.

Усім, хто висловили нам співчуття усно, листовно, телефонічно чи телеграмами, складаємо свою подяку. Також дякуємо за надіслані квіти.

В першу чергу дякуємо настоятелеві церкви св. Юрія в Трентоні, до якої належав Покійний, отцеві Галеті за відвідини Його в шпиталі, за уділення св. Причастя, за відправлення Панахиди, похоронних відправ і за прощальні слова. Отцеві Фальковi дякуємо за участь в похоронних відправах і також за прощальні слова, як також отцеві Желихівському за участь в Панахиді і похоронах.

Наша сердечна подяка д-рові З. Гілеві за його людяне відношення і опіку над Хворим під час Його перебування в шпиталі.

Щира подяка Промовцям під час Панахиди, над відкритою могилою та під час поминок: ВШ. панам А. Веремієнкові, отаманові Лютому, інж. Б. Качуровському, майорові Марущакові, М. Скорупському, К. Макаревському — другові дитячих літ Покійного, — інж. Тарасюкові і нашому посадженому синові д-рові Чаповському.

Щиро дякуємо пані в. Федів, — його учениці ще з Карпатської України, а потім у Модржанах біля Праги, яка Його прощала від учнів, яких Він так любив.

Сердечна подяка Друзям із Вашінгтону, що прибули на похорон.

Щире Спасибіг Хорові церкви св. Юрія і всім Тим, що своїми чудовими голосами підсилили хор під час похоронних відправ у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Наша велика подяка всім Тим, які в часі хвороби Покійного виявили нам стільки уваги, помочі і теплоти в наших тяжких хвилинах. Хай Господь Милосердний винагородить Вас всіх сторицею!

Вкінці щира подяка всім Тим, що склали пожертви в пам'ять Покійного на цілі, які були близькі Його серцю.

•

На книжку „Симон Петлюра":

по 100 дол.: Родина, д-р М. Балтарович;
по 50 дол.: В. і В. Яворські, Н. Самокіш, Вашінгтонський секстет „Намисто";
по 30 дол.: І. Панас, А. і М. Чаповські;
по 25 дол.: Сестрицтво св. Ольги у Вашінгтоні, Жіноча Секція при Об'єднанні Українців Вашінґтону, д-р Б. і О. Фараонів;
по 20 дол.: М. Кошик, Л. і В. Мриглодські, В. і М. Тарасюки, Б. і М. Скорупські, І. і О. Люті, М. і Н. Криворуки, С. Нагірна, С. Мацола, О. і Ю. Філіпов, І. і А. Стратієнки, Т. і В. Демчуки, М. Дубровська;
по 15 дол.: Г. і Н. Кальман, Т. Шпірук;
по 10 дол.: Т. Демчук, М. Бойцун, Л. і В. Сердюки, Г. і В. Драч, О. Сердюк, Л. і Б. Качуровські, Д. Парубченко, П. і О. Матули, В. Федів, Г. і В. Біровець, М. і Р. Ворона, Ф. і С. Кравець, Г. Сидорець, К. Макаревський;
по 5 дол.: Т. Рудь, С. Шилкевич, Л. Веремієнко, І. і А. Турчин, д-р З. і В. Ґіль, Г. Бірбан, М. Поторока, П. Плохотнюк, Г. Козар, Д. Корбутяк, М. Кащук, С. і О. Десяк;
по 3 дол.: п. Гончарів, Д. Пасічниченко;
по 1 дол.: С. Тристан, М. Калюжна.
Разом .... 968 дол.

На Український Дослідний Центр при Гавардському Університеті:

по 100 дол.: Родина;
по 50 дол.: Вашінгтонський секстет „Намисто";
по 25 дол.: Б. Микитин, Д. Кузик, О. і Б. Кузишин;
по 20 дол.: Н. і Р. Гулай, В. і Ю. Безсонів, У. і І. Сось, М. Ґеба;
по 15 дол.: М. і М. Барнай, Д. і К. Корбутяк;
по 10 дол.: І. Микитин, В. і Ю. Повстенко, М. і Є. Григоріів, Г. і В. Біровець;
по 5 дол.: В. Микитин, Т. Рудь, С. Незд, І. Панас, Г. Петренко, А. Базилюк, М. Остапенко, Ф. Куліш.
Разом .... 415 дол.

На церкву св. Юрія Переможця в Трентоні .... 132.00 дол.

На церкву св. Андрія Первозванного у Вашінгтоні 73.00 дол.

ДРУЖИНА, ДІТИ і ВНУКИ

ПОДЯКА

Почуваюсь до милого обов'язку зложити подяку 22-му Відділові СУА в Чікаго, за влаштований чудовий концерт і бенкет в пошану для мене, як артистки-сеньйорки українського театру. Дякую рівнож за прекрасні квіти і дарунок.

Щиро дякую всім Учасникам концерту та Промовцям на концерті й на бенкеті; Театральній Студії Молоді при парафії св. Володимира і Ольги за іменування мене почесною головою Студії та вручення грамоти й емблеми Студії. Всім Установам, Товариствам і поодиноким Особам у Чікаго за привіти, що були поміщені в програмі концерту та Всім, що прислали поштою з інших міст.

Хай Всевишній благословить Вас усіх.

ОЛЕНА БЕНЦАЛЬ-КАРПЯК

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. д-ра Степана Мішка

складаємо 25.00 долярів
на Патріярший Фонд.
ВП. Родині складаємо наші щирі співчуття.
Йонкерс, Н. Й. — Ірена ГНАТІВ з Родиною

У пам'ять мого Незабутнього Мужа

сл. п. проф. Юліяна Каменецького

у четверту річницю Його смерти
складаю 500.00 дол. на наукові цілі;
з того 250.00 дол. на УВАН, а 250.00 дол. на НТШ.

Наталія КАМЕНЕЦЬКА



У ВІСІМНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п.

СТЕПАНА БАНДЕРИ

Провідника ОУН

в неділю, 16-го жовтня 1977 року в церкві св. Юра в Ню Йорку
після Служби Божої (дванадцятки)
буде відслужена

ПАНАХИДА

за спокій Його душі.

До участи запрошуємо Членство ОУВФ і все Українське Громадянство.

Молодечі, жіночі і комбатантські Організації просимо взяти участь в Панахиді зі своїми прапорами.

Організації Українського Визвольного Фронту, Ню Йорк

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Великого Ню Йорку
ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

влаштовує

в неділю, 30-го жовтня 1977 року, о год. 4-ій по пол.
в залі Washington Irving High School
17th Street and Irving Place, New York, N.Y.

СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ

присвячену

59 Роковинам Листопадового Зриву
і
35-річчю Української Повстанської Армії

В ПРОГРАМІ.

Апель Поляглим; пл. сен. А. МИЦЬО, голова КПС — Святочна промова; Хор „ЖАЙВОРОНКИ" при Осередку СУМА в Ню Йорку, дир. Л. СТРУГАЦЬКИЙ, акомпаніямент — ХР. ЗУБРИЦЬКА-ЯНҐ; М. КОКОЛЬСЬКА-МУСІЙЧУК — сопрано, співачка Міської Опери в Ню Йорку, ГАЛЯ КЛИМ — фортепіян; РАФАЇЛ ВЕНКЕ — скрипкове сольо; Артистки української сцени — І. КОНОНІВ, В. КАЛИН, при фортепіяні Т. ЛЕВИЦЬКИЙ.

•

БОГОСЛУЖБИ В НАМІРЕННІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ
та
ПАНАХИДИ ЗА ПОЛЯГЛИХ ГЕРОЇВ
в усіх Українських Церквах Великого Ню Йорку, в Церкві св. Юра, о год. 12-ій в полудне. Співає Хор ім. Митр. А. Шептицького.

•

ДО УЧАСТИ В ТИХ СВЯТКУВАННЯХ ЗАПРОШУЄМО ВСЮ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ.

Комбатантські, молодечі, жіночі, братські та інші організації, просимо прибути на Богослужби і Академію із прапорами.

Квитки вступу можна набувати в крамницях АРКА і ЕКО та при касі.

ПОДЯКА

Дня 26-го вересня 1977 року відійшла у Вічність, наша Невіджалувана МАТИ, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ТЕКЛЯ з УГОРЧАКІВ ФЕДИК

У тім нашім безмежнім горю і смутку зазнали ми багато розради і співчуття від ближчої і дальшої Родини, Друзів і Знайомих, яким складаємо цією дорогою нашу щиросердечну подяку.

В першу чергу складаємо щиру і глибоку подяку Всеч. о. монс. Баландюкові, пароховi церкви св. Михаїла в Гартфорді за відправлення Панахид і за його зворушливу і глибоко змістову прощальну промову по відслуженні Святої Літургійної Відправи, за упокій душі Покійної.

Щиросердечно дякуємо місцевому Хорові за відспівання Панахиди в дні 29-го вересня ц. р. Сестрицтву при церкві, за активну участь під час відслуження Заупокійної Літургійної Відправи дня 30-го вересня, як рівнож Союзові Українок Америки за співучасть в похоронних відправах.

Дякуємо Всім, що зложили свої пожертви на поминальні Богослуження, датки на „Церкву в Потребі" і Курси Українознавства, замість квітів на могилу Покійної.

Дякуємо Всім Тим, що усно і писемно зложили нам вислови співчуття і взяли особисту участь у похоронних відправах, як теж Тим, що відпровадили Покійну на місце Вічного Спочинку.

Дякуємо рівнож похоронному заведенню Талярського за взірцеве проведення похорону.

ДІТИ, ВНУКИ І ПРАВНУКИ

В ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ і МАМИ

бл. п.

ЗІНАЇДИ КВІТКА (КВІТКОВСЬКОЇ)

складаємо
на Пресовий Фонд „Свободи" .... 25.00 дол.

Муж — АНТОН
Сини: ЮРІЙ і ВІКТОР

Головна Управа
Об'єднання Українських Купців, Підприємців і Професіоналістів в ЗСА

з глибоким жалем і смутком повідомляє все своє Членство й Українську Громаду, що в минулому місяці, ненадійно, відійшов у Вічність, наш Член, організаційний референт Головної Управи, визначний підприємець, активний громадський діяч, великий український патріот і щедрий жертводавець на наші національні потреби



бл. п.

Мґр ЯРОСЛАВ ЯВОРСЬКИЙ

Похоронений на цвинтарі Української Православної Церкви св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

•

Вельмишановній Дружині, Дітям і всій Родині, висловлюємо наші найщиріші співчуття.

Хай Всевишній скріпить Ваші духові сили перенести Вашу й загальну нашу велику, незаступиму втрату.

Головна Управа

Українка королевою Фестивалю Ніяґарського Півострова



Богданка Долішна

Ст. Кетеринс, Канада (Степанія Гарас). — Ніягарський півострів славний не тільки подивугідним водопадом Ніягари та різними туристичними атракціями, але також найкращими виноградниками, які в цю пору приносять багато радости не тільки власникам, але також усім мешканцям цієї урожайної частини південного Онтаріо.

В часі збирання винограду відбувається кожного року в місті Ст. Кетеринс славний в цілій Канаді і Америці так званий „Виноградний Фестиваль'', який триває 10—14 днів, в часі яких переводиться велика розвагова і комерційна програма. Важливою частиною програми фестивалю є вибір королівської родини: короля, колеви і князівен фестивалю. В змаганнях на королеву фестивалю бере участь багато красунь, представниць різних клюбів і етнічних груп. Стати королевою — це мрія багатьох дівчат півострова. Цього року на королівському балі королевою того славного фестивалю обрано українку, панну Богданку Долішну. Це вперше у 27-літній історії Фестивалю така честь припала українці і ціла українська громада в Ст. Кетеринс гордиться успіхом панни Богданки, яку вибрано найкращою із 28-ох кандидаток. Б. Долішна є студенткою 3-го року Брок університету, є активною пластункою-виховницею і доброю спортсменкою. Вона є дочкою знаних українських діячів: адв. і королівського радника Богдана і Марії Долішних. Адв. Долішний є головою КУК в Ст. Кетеринс, а мати, пані Марія, є активною в ЛУКЖ і СФУЖО. Очевидно, що Богданка і її батьки є членами УНСоюзу 427-му Відділі. Королева Богданка дістала не тільки титул королеви „Фестивалю Винограду і Вина'' та зв'язані з цим нагороди, але також багато похвал в англомовній пресі ніягарського півострова та виступи і фільми на телебаченні. Богданка горда на своє українське походження та всюди несе добру славу українки. Щоденник „Ст. Кетеринс Стандарт'' так висловився про королеву Богданку, описуючи її появу у великій параді фестивалю: „Вона обдаровує радістю тисячі мешканців Ст. Кетеринсу і відвідувачів, що приїхали на параду фестивалю Ніягарського півострова. Її усміх може мав навіть вплив на матір-природу. Дощ, який навідував околицю через два тижні, перестав падати на час паради''.

Бостонська українська громада...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

українська громада Бостону працює заслужену суспільно-громадську діячку д-р Анну Чопик з її виїздом. Він представив гостям майстра церемонії для переведення бенкету мгр Ореста Щудлюка, який з черги привітав гостей та попросив о. декана Романа Дикого провести молитву і поблагословити Божі дари.

Після обіду мгр Орест Щудлюк в першу чергу представив гостей почесного стола: пані Любов Дику, о. декана Романа Дикого, головного організатора УНС Степана Гавриша, д-р Анну Чопик, пані Вірджінію Дейвіс з мужем, яка репрезентувала Братський Конгрес стейту Массачусетс. Промови та вислови подяки д-р Анні Чопик за її працю для громади і УНСоюзу започаткував секретар 307 Відділу УНС Дмитро Галонзка, який заявив, що до його Відділу довгими роками належали д-р Анна Чопик з її батьками і сестрою, добре з ним співпрацювала і за це висловив їй подяку. Д-р Іван Дідюк бажав пані А. Чопик усіх благ на новому місці від Лікарського Об'єднання, Рідної Школи і Українського Банку. Від 69 Відділу Союзу Українок в Бостоні щирими словами прощала Анну Чопик голова пані Марія Турко, яка і вручила їй китицю живих квітів. Від Окружного Комітету УНСоюзу дякувала д-р Анні Чопик, висловивши подяку за довголітню працю та побажання кріпкого здоров'я на новому місці пані Анна Ремік, та Дмитро Галонзка і Володимир Гетьманський, секретар Округи. Вони передали їй цінний дарунок. Володимир Гетьманський дякував д-р Чопик за її співпрацю і фахові поради також від Осередку СУМА. Дуже гарно висловилася про працю д-р Анни Чопик для Братського Конгресу стейту Массачусетс фінансова секретарка пані Вірджінія Дейвіс, яка спеціяльно прибула попрощати її, як колишню президентку того Конгресу. Від церковного хору церкви Царя - Христа передала пані Чопик дарунок та висловила найкращі побажання на новому місці замешкання пані Оля Щудлюк, а її муж Любомир Щудлюк, як голова Парафіяльного Комітету і промотор бенкету, зложив подяку за фахові поради в часі будови церкви, якими все служила д-р Анна Чопик і при тому вручив їй гарний дарунок від парафії.

Про працю для УНСоюзу д-р Анни Чопик говорив головний організатор Степан Гавриш, який згадав 23 Конвенцію УНСоюзу, яка відбулася 1954 року у Вашінгтоні і від того часу Анна Чопик вже шість разів була вибирана на голову радну. С. Гавриш вказав на довголітню віддану працю головної радної, а на знак признання за ту працю вручив їй спеціяльно приготовану почесну плякету — таблицю, на якій написано: „Д-р Анні Чопик на знак признання і подяки за віддану працю для УНС і української громади в Бостоні — УНСоюз 1977".

Мгр Орест Щудлюк, як активний суспільно-громадський і політичний діяч, в своєму слові вказав на дуже багато добрих прикмет д-р Анни Чопик та висловив їй подяку від усіх установ, зокрема місцевого Відділу УККомітету. УНДім на цьому бенкеті репрезентував голова Микола Рогач, який попереднього дня прощав д-р Анну Чопик в Народному Домі.

На закінчення д-р Анна Чопик із помітним зворушенням склала подяку ініціяторам цього прийняття та всім присутнім. „Я була би ще більш щасливою, коли б тут міг бути мій покійний батько, який тяжко працював, щоби мене вивчити на адвокатку" казала д-р Чопик. Молитвою Богородице Діво о. декан Роман Дикий закінчив цей вдалий прощальний бенкет.

XII КОНҐРЕС...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

місії. Аж в неділю по полудні відбулася перша нарада Конґресу. Делеґати в першу чергу дискутували над зачитаним в суботу проєктом резолюцій, що його приготовила комісія в складі екзекутивного директора і 10-ох голів комісій Екзекутиви КУК. До резолюцій зголошувано зміни, та доповнення, а то й нові резолюції, часто контроверсійні. У цій дискусії знову з'явилося прізвище Л. Плюща в негативному і позитивному, часто пристрасному і демагогічному аспекті. Це тим більше, що в цей сам час, в іншій залі міста, відбувалося віче Л. Плюща, яке спонзорували СУСК та Об'єднання професіоналістів і підприємців. Представники цих організацій, до яких долучилися інші делеґати, зменшили число делеґатів під час нарад. Було це таке прикре явище, що один з делеґатів був навіть поставив внесок, дати публічну догану згаданим організаціям, назвавши їх дію „саботажем'' Конґресу. Предсідник Конґресу Я. Білак не допустив цього внеску під голосування і врешті відклав остаточне вирішення над резолюціями до понеділка.

На такому тлі блідо виглядали з черги звідомлення про Шевченківську Фундацію (д-р І. Глинка), яка зросла за звітові роки на 55 відсотків до суми 930,000 дол., та видавши за час свого існування 280,000 дол. дотаціями на культурні цілі (Опісля з залі зголошено ще 8,000 дол. дотацій, в тому 6,000 долярів від І. Хріна, збільшивши його меценатство до 31,000 дол.), звідомлення з сесії Комітету Українок Канади (Віра Кучинська), Кооперативної Ради, Асоціяції Українських Музеїв (Марія Ткачук) та Крайового Центру Шкільних Рад (д-р В. Білаш). Щойно делеґатка, яка ствердила, що п-і М. Ткачук затаїла перед Конґресом участь представниць комуністичних музеїв у сесії музеїв, створила таку сенсацію, що прямо відібрала на деякий час мову і предсідникові Конґресу і делеґатам. Опісля виявлено, що згадані комуністки попали нефортунним збігом обставин в урядовий список українських музеїв в Канаді, який Асоціяція одержала від д-ра Б. Климаша і який охоплював також і комуністичні музеї. Автоматично було вислано всім запрошення, а коли на участь відпоручниць звернено увагу, негайно поставлено відповідні вимоги і небажані гості самі вийшли з нарад. Це був черговий „перець" в нарадах цього Конґресу.

Серед зголошених нових резолюцій та поправок заслуговували на увагу ці, що заторкали справу совєтської урядової грабежі спадщин по померлих українцях в Канаді (д-р Я. Мощук), поминки за жертводавців-покійників (д-р Я. Шах), краща опіка над пам'ятником Т. Шевченка (М. Скобляк) та доля фільму з першого збору СКВУ (В. Авраменко).

В год. 5-ій по полудні в неділю наради перервано, бо в год. 7.30 в залі Сторіччя Канади мав відбутися Конґресовий концерт з участю симфонічної оркестри, Королівського Балету, хору ім. О. Кошиця та ансамблю „Русалка".

В понеділок, після чергових бурхливих дискусій над резолюціями і їх остаточним схваленням, Конґрес виконав свою найважливішу функцію.

З трьох кандидатів на президента КУК, дотеперішнього адв. Сергія Радчука, д-ра Модеста Мицика (кандидат УНО) та сот. Богдана Панчука (кандидат Союзу Українських Канадських Ветеранів), після Джентельменського змаґу, зокрема зворушливого коли сот. Б. Панчук зрікся своєї кандидатури в користь адв. С. Радчука, Конґрес обрав цього останнього президентом КУК на чергові три роки.

В понеділок, 10-го жовтня, біля 2-ої години по полудні, XII-ий Конґрес Українців Канади закінчено молитвою і українським національним гимном. Якби не відсутність делеґатів УВФронту контроверсія з особою Л. Плюща і ряд інших наявних своєю сенсаційністю моментів, можна б про нього говорити як про черговий успішний збір і позитивні підсумки праці українців Канади в останніх трьох роках.

Були доповнені теж інші становища в Екзекутиві КУК новими особами, що їх зголосили станові організації. Склад цієї Екзекутиви та список нагороджених Шевченківського медалею (21 особа) подамо в черговому репортажі.

АБИ СЛАВА НЕ ПРОПАЛА

(Закінчення зі ст. 2-ої)

своїм зверненні й Головна Рада Хреста 60-ліття Відродження Державно-збройних Сил, в якому, між іншим, пишеться: „...щоб українське вояцтво своєю участю у відзначенні цих подій спричинилося до скріплення в українській спільноті віри в Українську Націю, віри в її сили та віри в нас самих, як української державно-діючої сили в діяспорі''.

І вповні зрозумілим є те, чому українське вояцтво, одно із перших, взяло слово в справі відзначення Великого 60-річчя, бож протягом усіх наших шестидесятилітніх національно-визвольних змагань українська державно-військова концепція не тільки ідейно, але й дійово була продовженням концепції виолоненої державно-збройним первочином у 1917 році.

Та, як пишеться в згадуванім Зверненні Головної Ради Хреста 60-ліття — „Ця подія була подією не тільки військового, але й загальнодержавного значення та знайшла відгук не лише в найдальших закутках українських земель, але й у всіх українських етнічних групах у країнах їх поселення... була всенаціональними силами''.

Бож хоч національно-військові традиції повнотно розвиваються в фактично суверенній державі, то ланцюг тих традицій в українській нації, як в збірному індивідумі, органічно утримується в нерозривній тяглості від найдавніших історично-державних періодів до найновіших, і протягом століть вони скріплюють в українськім народі національну духовість.

Вони започаткували й нашу нову історичну добу та продовжують жити серед нас як символи — атрибути, яким ми віримо, сам час у недалекому майбутньому надасть у житті реальних форм.

Хай же нам у наших відзначеннях 60-річчя Відродження українських державно-збройних сил просвічує ота найвища мета й самопосвята лицарів державно-збройного первопочину 1917 року, героїв УПА й борців українського національного опору в Україні, борців, які змагаються за Божу й людську правду.

ВІДБУВСЯ 16-ий З'ЇЗД ООЛ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

мгр Микола Дупляк — господар Музею, Петро Гарайда, Михайло Фарбанець, Іван Полянський — члени.

Контрольна комісія: Мирон Мицьо — голова, Іван Блиха і Мирослав Яворський — члени.

Громадський суд: Іван Хомко — голова, Василь Скомський і Микола Бабяк — члени.

Увечері першого дня нарад відбувся бенкет, в якому взяло участь кількасот гостей. В президії бенкету, що ним проводив М. Мицьо, засіли представники наших центральних установ та організацій з терену Йонкерсу. Головний Уряд УНСоюзу репрезентував на цьому З'їзді і бенкеті головний контролер мгр Іван Винник. Під час бенкету мгр Катерина Мицьо виголосила доповідь у 30-ліття жорстокого виселення лемків з рідних земель.

Грицковян продовжувати працю над узгідненням крайових статутів зі статутом Федерації.

Цікаві були звітування відділів ООЛ про виконану роботу та її світла і тіні. Дискусія, що вив'язалася на цьому, старалася розв'язати проблему продажу видань, допомагаючи Краєві, українському шкільництву та студентам у Польщі.

На внесок голови Номінаційної Комісії Корнила Бабяка обрано нову Крайову Управу у складі: Микола Грицковян — голова, Михайло Кавчак — 1-ий заступник голови, Корнило Бабяк — 2-ий заступник голови, Стефан Барна — секретар, Дмитро Барна — касир, Михайло Шашкевич — організаційний референт, Юліян Котляр — культурно-освітній референт, Юрій Ковальчук — референт суспільної опіки,

ЯКЩО ЗАВТРА ВІЙНА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

паційні війська будуть стягнені з їхніх територій на війну з Китаєм, негайно відмовляють послуху Москві.

Словом, менше-більше станеться те, як заповів московський дисидентський письменник Амальрик у його книжці: „Чи проіснує СССР до 1984 року?"

Правда, багато запитаних, пише Кефнер, не вірить у те, щоб така сильна держава, якою є теперішній Совєтський Союз, могла колинебудь розпастися. В 1930-их роках, пише він, було рівнож тяжко подумати, що розпадуться англійська і французька імперії — а проте вони розпалися за нашого життя.

Що станеться з московськими азійськими територіями?

Ясна справа, що Китай, перемігши Московію, забажає заволодіти всіма тепер московськими територіями в Азії, що простягаються від гір Уралу по Пацифік.

І саме тут — відповідали деякі із запитуваних — Америка і Японія, які у випадку московсько-китайської війни будуть морально, а може статися так, що і збройно, допомагати Китаєві — спротивляться приєднанню всіх великих московських азійських територій до Китаю.

Проти заволодіння всіма тими територіями в першій мірі виступлять японці, які, розуміється, рівнож схочуть користати з-під-і- надземних багатств Сибіру. Також Америка буде проти того, щоб Китай заволодів тим величезним обширом.

Багато запитуваних думають, що було б найкраще, якби після розвалу московської червоної імперії всі ті території, що їх раніше московські царі загарбали від китайців — повернути китайцям, створити незалежні Монголію і Казахстан — а Сибір унезалежнити.

До такої розв'язки схиляються також Токіо і Вашінгтон, як рівнож західньо-европейські держави. Розуміється, говорили запитувані, все це треба робити не проти волі, а за згодою переможного Китаю. Коли б наступила така розв'язка питання Сибіру, то на розбудову і використання його багатств Японія, Америка і Західня Европа, вложили б свої капітали, технологію і працівників-спеціялістів.

Для нас, українців, така розв'язка Сибіру, також була б корисною: українські переселенці на Зеленому Клині і на сумежних територіях, де вони творять значну більшість населення могли б скористатися з права самовизначення народів, яке тоді, напевно, там було б примінене, і проголосити свою незалежну українську державу на Далекому Сході.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 15-го ЖОВТНЯ 1977 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Чорн. Січ 14 Відд., о год. 6-ій веч. в приміщенні Чорн. Січі. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — В. Роговський, предс., З. Терлецький, кас., М. П. Отрок, секр.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 372 Відд., о год. 7-ій веч. в домі при 139 Westervelt Ave., N. Plainfield, N.J. Просимо чл. прибути на збори. — Й. Ярема.

НЕДІЛЯ, 16-го ЖОВТНЯ 1977 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 76-ий Відд., о год. 1-ій по пол., в українській католицькій школі при Сенфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — В. Боярський, предс., Т. Клебан, кас., Ю. Демчук, фін. секр.

ТАРЗАН, Ч. 7835. Дон розказує



Що за дивну силу має Даліля Джейд, Доне, що нею зуміє притягати сюди всіх тих мужчин?

Незначну силу, Тарзане, хіба тільки...

...вроду, розум і гроші — все це вона має у великій кількості!!!

Вона звербувала кожного мужчину особисто — спершу своєю „красою", а відтак високими заробітними платнями... І то вербує тільки високих і сильних хлопців, які не ставлять жадних запитів!